

VERDEN 2030: EN EVALUERING AF DANMARKS UDVIKLINGSSTRATEGI

Af: Jacob Lang Laursen

EN UDENRIGSANALYSE

Verden 2030: En Evaluering af Danmarks Udviklingsstrategi

"Denne rapport, som består af tre individuelle artikler, har til formål at opsummere strategien i forhold til dens negative og positive aspekter, samt diskutere, i hvilken retning strategien vil føre Danmark."

Danmarks udviklingspolitiske og humanitære strategi (kaldt "Verden 2030") bærer præg af at være et ambitiøst projekt, som skal gentænke den danske udviklingsindsats, men også arbejde videre med tidligere års tilgange. Denne rapport, som består af tre individuelle artikler, har til formål at opsummere strategien i forhold til dens negative og positive aspekter, samt diskutere, i hvilken retning strategien vil føre Danmark.

Verdensmålene og den nuancerede udvikling

Et positivt aspekt ved strategien er, at den tager udgangspunkt i FN's Verdensmål for Bæredygtig Udvikling. På denne måde giver Danmark sit bidrag til den globale udviklingsindsats og følger derfor ikke kun snævre nationale interesser. Samtidig er det positivt, at Danmark, ved at arbejde ud fra disse mål, anerkender udvikling som et komplekst og mangesidet fænomen, der ikke blot er et spørgsmål om at

skabe vækst. Dette viser Nicaragua som case, hvor vækst er sket på bekostning af basale menneskerettigheder, såsom ytringsfrihed.

På den anden side kan det kritiseres, at Danmark prioriterer udvalgte mål. Selvfølgelig kan det være positivt at specialisere, men et sådant træk kan ende med, at andre mål nedprioriteres. Dermed kan Danmarks udviklingsindsats modarbejde den globale indsats, som omhandler opfyldelsen af ALLE målene. Dette kan dog undgås blandt andet ved at indgå i internationale partnerskaber med lande eller aktører, som arbejder med de mål Danmark har udeladt.

Finansiering af civilsamfundet

I forlængelse af udviklingsstrategien præsenterede regeringen også sin plan for den fremtidige finansieringsplan af civilsamfundsorganisationer.

Denne tilgang til finansiering er mere problematisk, idet den søger at indordne civilsamfundet under regeringen. De forskellige organisationer skal følge regeringens plan, frem for at arbejde mere uafhængigt. Dette kan betyde, at de langsigtede udviklingsprojekter tilsidesættes da organisationerne kan finde sig nødsaget til at tage de "sikre" projekter, som leverer resultater hurtigt og dermed sikrer flere penge fra staten. Som Verdensmålene indikerer, er udvikling kompleks. Derfor er det vigtigt med et civilsamfund, der tør tage chancer og ikke kun arbejder for at tilfredsstille den danske regering som donor. Udvikling er jo først og fremmest til for folk i udviklingslandene.

Kommunikationsindsatsen

Disse samme folk i udviklingslandene må også ofte se sig placeret i baggrunden, når det kommer til at kommunikere udvikling. Udviklingskommunikationen er i den danske offentlighed præget af en fundraising-kommunikation, der lægger vægt på elendighed med det formål at få folk til at donere flere penge – her hører vi sjældent de lokales historie. Samtidig kender størstedelen af danskerne ikke til FN's Verdensmål. Derfor er det positivt, at Udviklingsstrategien anerkender, at der mangler noget i kommunikationsindsatsen. Her er det vigtigt, at lokale stemmer inkluderes, og at der fokuseres mere på resultater af udviklingsarbejdet, så vi får et mere nuanceret billede af denne.

Alt i alt vil Udviklingsstrategien sørge for, at Danmark fortsat spiller en stærk rolle i det internationale udviklingsarbejde. Komplexiteten i

arbejdet med udvikling anerkendes ved at definere strategien inden for rammerne af Verdensmålene. På denne måde er strategien fremadskuende og ambitiøs. Dog er det vigtigt fortsat at holde fast i, at udvikling ikke kun handler om at varetage danske interesser – derfor bør den danske regering anerkende

"Kompleksiteten i arbejdet med udvikling anerkendes ved at definere strategien inden for rammerne af Verdensmålene."

styrken ved et uafhængigt civilsamfund og give plads til mere lokale initiativer.

En statsstyret, top-down tilgang til udvikling er ikke altid den mest frugtbare. Danmark skal derfor passe på med ikke at gå for meget i denne retning i implementeringen af "Verden 2030".

Rapporten er skrevet af: Jacob Lang Laursen.

Jacob læser til daglig en kandidat i Internationale Studier på Aarhus Universitet. Han har en bachelorgrad i Antropologi med tilvalg i Religion, Politik og Samfund samt Udviklingsstudier.

Gennem sin uddannelse har Jacob lavet feltarbejde i både Litauen og Nicaragua.

Jacob interesserer sig særligt for udvikling, konflikthåndtering, menneskerettigheder og miljø. Han er optaget af de mindre privilegerede stater og grupperingers stemmer og muligheder i det globale samfund, samt hvordan disse imødekommes af mere magtfulde aktører.

Kontakt Jacob
på: **j4cobll8@gmail.com**

Publiceret af: En Udenrigsanalyse

En Udenrigsanalyse er et online magasin, som publicerer udenrigsrelaterede artikler og analyser skrevet af unge eksperter.

Kontakt: **kontakt@en-udenrigsanalyse.dk**

Hjemmeside:
www.en-udenrigsanalyse.dk

CIVILSAMFUNDSSTØTTE: KONKURRENCE KAN SKADE DEN LANGSIGTEDE UDVIKLING

"I udviklingsstrategien nævnes danske civilsamfundsorganisationer som centrale aktører i opfyldelsen af de udviklingsmål, Danmark har valgt at fokusere på."

Den danske regering har, siden Kristian Jensen den 28. juni 2015 tiltrådte som udenrigsminister, arbejdet på en ny udviklingsstrategi. En udviklingsstrategi har to formål, nemlig at fremlægge hvilke udviklingsområder, lande og udviklingsaktører regeringen har valgt at fokusere på og hvordan danske udviklingsbistandskroner skal bruges i både Danmark og de udviklingslande, Danmark arbejder med. Den nye strategi blev præsenteret d. 18. januar 2017. Afsættet for strategien er FN's 17 verdensmål for bæredygtig udvikling, som trådte i kraft d. 1. januar 2016.

I udviklingsstrategien nævnes danske civilsamfundsorganisationer som centrale aktører i opfyldelsen af de udviklingsmål, Danmark har valgt at fokusere på. Dette kan i høj grad opfattes som et positivt valg, da civilsamfundsorganisationer, som det også nævnes i strategien, besidder en høj grad af ekspertise og en folkelig forankring, der ikke er at finde hos regeringen i samme grad.

Denne anerkendelse af danske civilsamfundsorganisationer er, ifølge mange – deriblandt NGO'erne selv – et skridt i den rigtige retning for dansk udviklingspolitik. Kigger vi dog nærmere på, hvordan den danske regering vil støtte disse organisationer finansielt, er der nogle problemer, der giver sig til kende.

Ny finansiering – nyt styrkeforhold

Regeringen ønsker nemlig, at danske NGO'er skal lægge sig op ad regeringens udviklingsstrategi – altså skal NGO'ers arbejde og fokusområder passe ind under Danmarks prioriterede dele af de 17 verdensmål. Dette betyder blandt andet, at der bliver ændret i den måde, hvorpå staten finansierer de danske NGO'er. Tidligere har en stor del af den danske bistand, som NGO'er har modtaget, været fordelt gennem såkaldte rammebevillinger. Disse bevillinger er ikke bundet op på enkelte projekter, men er derimod

flerårige aftaler, som giver organisationerne muligheden for selv at identificere og gennemføre aktiviteter. Eksempelvis har Mellemløst Samvirke årligt modtaget 149 millioner (som i 2015 blev skåret til 108,7 millioner).

Udenrigsministeriet vil nu derimod, i løbet af 2017, starte en åben ansøgerrunde til de midler, der er afsat til danske NGO'er. Samtidig nulstilles al nuværende støtte, så alle organisationer starter fra "bunden". Regeringen forsvarede dette tiltag ved at argumentere for, at man på denne måde får mest for pengene, fordi NGO'erne tvinges til at levere konkrete

På trods af de nævnte fordele er der nogle klare problemer forbundet med den nye omfordeling af ressourcer. Som Uffe Torm, der i mere end 45 år har arbejdet med dansk udviklingsbistand og senest som sekretariatsleder for Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling påpeger, har regeringen tidligere ladet sig inspirere af det arbejde, de danske NGO'er udfører. Dette kommer nu til at forholde sig anderledes.

Man kan ligefrem argumentere for, at NGO'erne rent faktisk ender med at gøre statens arbejde. Denne udvikling virker en smule malplaceret, når regeringen i den nye udviklingsstrategi

"Man kan ligefrem argumentere for, at NGO'erne rent faktisk ender med at gøre statens arbejde."

resultater kontinuerligt for at få del i støtten. Som nævnt skal disse resultater og projekter også passe ind under regeringens udviklingsstrategi.

Man får dermed også sikret, at den danske regering og de danske civilsamfundsorganisationer udfører et mere sammenhængende udviklingssamarbejde i regeringens prioriterede lande. Nogle af disse prioriterede lande er Afghanistan og Niger (kategoriserede som fattige, skrøbelige lande), Kenya og Tanzania (kategoriserede som fattige, stabile lande) samt Ghana og Vietnam (kategoriserede som transitions- og vækstøkonomier). Disse er blandt andet valgt med det mål at mindske antallet af flygtninge på globalt plan.

roses de danske civilsamfundsorganisationer både for deres faglige ekspertise og folkelige forankring. I mine øjne sikrer man ikke en folkelig forankring ved at tvinge organisationerne til at lægge sig op ad regeringens politik.

Hvad skal civilsamfundet?

Regeringen synes generelt i sin udviklingsstrategi at præsentere forskellige opfattelser af civilsamfundet. Både de danske samt de civilsamfundsorganisationer, der er baseret i de prioriterede udviklingslande, betegnes som værende folkelige og lokalt forankrede – altså i høj grad selvstændige fra deres landes regeringer. Men et civilsamfund, der af finansielle årsager tvinges til at indrette sig efter en

"Hvorvidt man synes om NGO'ernes situation i udviklingsstrategien afhænger af, hvad vi egentlig skal med civilsamfundet og NGO'er."

regerings politik, er i min optik ikke særlig selvstændigt. Hvorvidt man synes om NGO'ernes situation i udviklingsstrategien afhænger af, hvad vi egentlig skal med civilsamfundet og NGO'er. Skal disse arbejde langsigtet og holistisk med netop de emner, de har specialiseret sig inden for, eller skal de arbejde markedsbaseret med de emner, der efterspørges på et bestemt tidspunkt? Et af problemerne ved at indføre denne konkurrencebaserede finansiering hos de danske NGO'er er, at udvikling ikke nødvendigvis fungerer på samme måde som forretningsverdenen. Med udvikling kræves der også langsigtede løsninger, men konkrete resultater vises sjældent med det samme.

Et eksempel på dette er NGO'en iiINTERest, der arbejder på et projekt omhandlende fattigdomsbekæmpelse gennem ungdomsuddannelse og selvstyre. Dette projekt er sat til at vare tre år. Hvis den danske udviklingsfinansiering konkurrenceudsættes kunne sådan et projekt potentielt blive nedprioriteret.

For det første er selve implementeringen af projektet som nævnt langsigtet. Men udsigten til resultater kan være endnu længere da uddannelse og resultater deraf tager tid. Foruden dette, er nogle af projektets mål baseret på komplekse indikatorer. Fattigdom kan siges at være relativt målbart, men hvordan måler man graden af selvstyre?

Den danske regering har, siden Kristian Jensen den 28. juni 2015 tiltrådte som udenrigsminister, arbejdet på en ny udviklingsstrategi.

Sådanne komplekse indikatorer kan være sværere at "sælge" til en donor, der gerne vil se konkrete resultater fra projektet.

Samtidig kan det diskuteres, hvem der egentlig skal definere udvikling og hvem der skal gavne af denne. Regeringen nævner, at fordelene ved de danske NGO'er, er at de er en del af et internationalt netværk, og dermed arbejder tæt sammen med andre NGO'er, som (ifølge regeringens ræsonnement) er lokalt forankrede. Deres indsigt i lokale forhold og behov gør NGO'erne i stand til i højere grad, at identificere behovet hos lokalbefolkningen som herved kan sætte dagsordenen, frem for den danske regering – med mindre det selvfølgelig primært er Danmark selv, der skal have gavn af udviklingspolitikken.

Udviklingsbistand gives sjældent uden øje for egne interesser, hvilket i høj grad kan komme til syne, hvis NGO'er må indrette sig efter regeringens frem for folkets ønsker. NGO'er er allerede kritiseret for at være professionelle men ikke repræsentative, når det kommer til udvikling. Kritikere mener blandt andet, at de professionelle ansatte langt fra repræsenterer den gennemsnitlige befolkning, og at NGO'er i højere grad står til ansvar over for donorer, da de først og fremmest må tilfredsstille disse for at få adgang til finansiering.

Denne repræsentativitet kan altså blive endnu mere tvivlsom, hvis den danske regering bliver den primære aktør, som NGO'er står til ansvar for – dette vil i hvert fald give skeptikere mere ret i den sidstnævnte del af kritikken.

Anerkendelsen af civilsamfundet og NGO'er som centrale aktører er et positivt element i den nye udviklingsstrategi. Disse organisationer har, som regeringen også selv nævner det, masser af erfaring, ekspertise og internationale netværk, som kan styrke den danske udviklingsindsats.

Dog skal man passe på med ikke at trække en markedslogik ned over disse organisationer ved at konkurrenceudsætte støtten. Denne logik kan nemlig føre til flere kortsigtede løsninger, fordi hurtige resultater prioriteres frem for langsigtede satsninger.

Samtidig er der spørgsmålet om repræsentation og ansvarlighed. Repræsentationen vil utvivlsomt lide endnu et knæk, hvis NGO'er hele tiden skal stå til ansvar for regeringen og ikke befolkningen. Udvikling er en mangesidet proces, og vil derfor også have størst gavn af et frugtbart samspil mellem flere selvstændige aktører.

UDVIKLING OG MENNESKERETTIGHEDER I NICARAGUA: RAPPORT FRA ET UDVIKLINGSLAND

N

icaragua er et land, der nok ikke er kendt hos mange danskere. Landet ligger placeret i Centralamerika, nærmere bestemt mellem El Salvador, Honduras og Costa Rica. Med en status som det næst-fattigste land i hele det sydlige Amerika, kun overgået af Haiti, er Nicaragua desværre også et land, som synes at savne

fremskridt – eller hvad? Landet repræsenterer en case for nogle af de problematikker, der er at finde i udviklingslande i forhold til de projekter, der blandt andet finansieres af den Internationale Monetære Fond (IMF), især krydsfeltet mellem økonomisk stabilitet og menneskerettigheder. At dykke ned i Nicaragua kan derfor give nogle frugtbare indspark til debatten om Danmarks udviklingsstrategi – også selvom landet ikke prioriteres af den danske regering.

Nicaragua var indtil 1979 et diktatur. Herefter kom den revolutionære gruppe FSLN, med Daniel Ortega i spidsen, til magten i landet. Selvsamme Ortega indtager nu igen positionen som præsident, og senest i november 2016 vandt han sit tredje valg i træk – det på trods af, at den tidligere forfatning forhindrede ham i at stille op. Derfor blev den ændret. Ortega er flere gange blevet kritiseret for at have indskrænket ytringsfriheden hos kritiske stemmer, samt råderummet for civilsamfundet og noget tyder på, at Nicaragua bevæger sig tilbage mod den styreform, der herskede inden revolutionen. På trods af disse udviklinger er Ortega vellidt hos den nicaraguanske forretningssektor, samt internationale investorer. Landet har også, som nævnt tidligere, samarbejdet med IMF, og institutionen har konkluderet, at Ortega har formået at ”forpligte sig til makroøkonomisk vækst”, hvilket betegnes som værende en yderst positiv udvikling.

Dette leder frem til spørgsmålet: Er Ortega god for Nicaragua? Som ovenstående måske har afsløret, er dette spørgsmål ikke umiddelbart nemt at besvare. I forhold til landets økonomiske udvikling har han sat et meget positivt aftryk, men i forhold til den politiske og sociale udvikling er sagen en anden. På trods af fordømmelsen fra både politiske modstandere og internationale organisationer, er Ortega meget populær i landet, hvilket giver spørgsmålet yderligere kompleksitet.

"En udviklingsstrategi må i sidste ende forlanges at være helhedsorienteret og langsigtet, samt velovervejet i forhold til den lokale kontekst."

En af årsagerne til dette kan forklares ved Nicaraguas politiske kultur, som er blevet kaldt "personalisme" – en kultur, hvor personer er vigtigere end institutioner, og hvor personlige relationer spiller en stor rolle. Som tidligere leder af revolutionen står Ortega stærkt på dette punkt. Samtidig bevirker Nicaraguas fattige status, at befolkningen er mere optaget af umiddelbare spørgsmål som: "Hvad kan du gøre for mig?", frem for interesse i mere abstrakte emner som menneskerettigheder.

Ortega har gjort stor brug af donationer af blandt andet kvæg til fattige landsbyer til gengæld for deres støtte. Opmærksomhed mod denne politiske kultur er derfor også vigtigt,

hvis en udviklingsstrategi skal implementeres succesfuldt. Med den diskussion, Nicaragua som case repræsenterer i forhold til udvikling af et land, er det derfor positivt, at den danske regering i sin nye udviklingsstrategi både sætter fokus på bæredygtig vækst og menneskerettigheder. Et problem er dog, at Danmark ud af de 17 udviklingsmål har valgt at fokusere på fem. Vil dette resultere i en for snæver indsats? En udviklingsstrategi må i sidste ende forlanges at være helhedsorienteret og langsigtet, samt velovervejet i forhold til den lokale kontekst. Dette er Nicaragua et eksempel på – for hvis man kun støtter økonomisk vækst, hvad så med menneskerettighederne?

Nicaragua var indtil 1979 et diktatur. Herefter kom den revolutionære gruppe FSLN, med Daniel Ortega i spidsen, til magten i landet. Selvsamme Ortega indtager nu igen positionen som præsident, og senest i november 2016 vandt han sit tredje valg i træk – det på trods af, at den tidligere forfatning forhindrede ham i at stille op.

AT KOMMUNIKERE OM UDVIKLING: FOKUSER PÅ RESULTATER OG DE LOKALES STEMME

Danskerne ved ikke nok om FN's Verdensmål. Samtidig er kommunikationen om udviklingsarbejdet og udviklingslande præget af unuancerede og fundraisings-orienterede kampagner. Derfor er det positivt, at kommunikation indgår i den danske udviklingsstrategi.

"Kommunikationen kommer sjældent fra landende selv, da de befolkninger som modtager udlandsstøtte oftest tilhører de mere marginaliserede grupperinger i samfundet."

Ud over det konkrete arbejde med bestemte Verdensmål, afsætter strategien også et underafsnit til kort at beskrive målsætningerne for kommunikationsstrategien vedrørende Danmarks udviklingsindsats. Helt konkret ønsker den danske regering, at engagere den almene dansker gennem kommunikationen af resultaterne fra udviklingsarbejdet. Og det er der brug for. En analyse fra EU's analyseinstitut, Eurobarometer, viser, at 89 procent af danskerne enten ikke har hørt om FN's Verdensmål eller ikke ved, hvad de går ud på. Dette er ud over i sig selv at være et højt tal, også højere end EU-gennemsnittet på 87 procent. Med denne høje grad af uvidenhed omkring FN's Verdensmål blandt den danske befolkning, er det altså yderst vigtigt, at gøre en indsats ud af at oplyse om disse – samt oplyse om Danmarks udviklingsarbejde generelt.

For samme analyseinstitut har også fundet, at 89 % af borgerne i EU-landene mener, at "det er vigtigt at hjælpe folk i udviklingslande". Der er altså stor støtte til udvikling blandt EU borgerne. Men skal denne støtte bevares, er der brug for at kommunikere de resultater, udviklingsindsatsen producerer, så flere danskere bliver oplyste om den danske udviklingsindsats.

Fundraising-kommunikation

For hvordan kommunikerer man om udvikling? Dette er et vigtigt og ofte overset spørgsmål. Kommunikationen kommer sjældent fra landende selv, da de befolkninger som modtager udlandsstøtte oftest tilhører de mere marginaliserede grupperinger i samfundet. De er altså folk med begrænsede ressourcer, begrænset indflydelse og derfor begrænsede muligheder for at repræsentere sig selv. Det betyder, at den udviklingskommunikation DANIDA

og andre organisationer og aktører i udviklingssektoren producerer og publicerer i Danmark, i stor udstrækning bliver det eneste indblik, vi får i hverdagen i udviklingslande. Og det er et problem.

Ifølge DANIDA domineres fortællingen om udviklingslande og udviklingssamarbejde lige nu af det, der kaldes "fundraising-kommunikation" – altså kommunikation, der skal sælge et budskab. Det gør den ved at formidle nød, som vi skal reagere på, samt ved at præsentere enkle og simple løsninger. Danmarksindsamlingen er blandt andet af NGO'en Afrika Kontakt blevet kritiseret for at gøre brug af denne type forenkende kommunikation. Et andet eksempel på en sådan type kommunikation er

ligeledes Børnefondens kampagner for at skaffe sponsorer til børn i Afrika. Her præsenteres vi for tynde, unge børn, der bærer tunge ting og laver fysik hårdt arbejde. Løsningen er simpel: Doner penge.

Samtidig hører vi aldrig repræsentanter fra befolkningen tale – de er selv uden en stemme. De er uden agens og har brug for hjælp. Som DANIDA selv konkluderer, giver dette et unuanceret billede af udviklingsindsatsen, samt af udviklingslandene. Det kan på sigt gå ud over den nationale støtte til udviklingsarbejdet. For hvis vi bliver præsenteret for den samme elendighed år for år, er der så overhovedet sket fremskridt? Og hvis løsningen er så simpel (læs: flere penge), hvorfor sker der så ikke noget?

Netop derfor er måden, vi kommunikerer om udvikling på essentiel for udviklingsarbejdet. Og derfor er det vigtigt, at danskerne kender til Verdensmålene og fremskridtene med disse – så de ved, at indsatsen både er ambitiøs og fører til resultater.

Den nuancerede udviklingskommunikation

Timbuktu Fonden er et initiativ, som er skabt med dette formål. Fonden er en selvstændig fond med det formål at fremme u-landsoplysning og journalistik i Danmark. I 2016 afholdte Timbuktu Fonden en konference ved navn Communicating Worlds, som netop handlede om, hvordan man kommunikerer om udvikling og det Globale Syd. Her var en central konklusion, at man bør lade folk

fortælle deres egne historier i stedet for at fortælle den for dem. For det er vigtigt, at vi inkluderer de mennesker, det handler om. Hvis det eneste billede danskerne får af indbyggerne i det Globale Syd er sultende børn, får de et udpræget negativt indtryk af tilstandene og en ide om passive folk uden stemmer, som måske endda lever

udgangspunkt i fortællinger fra landsbyer, hvor et projekt har fundet sted. Samtidig er det vigtigt, at man fylder mere i de større danske medier, hvis man vil nå ud til en bredere befolkning. Her kan man eksempelvis bruge programmer som Deadline og Horisont fra DR (eller endda Aftenshowet), hvor man kan invitere både danske udviklingsarbejdere, samt de mennesker udviklingsindsatser fokuserer på. Generelt er det vigtigt, at nuancerne træder frem. At det at betale flere penge ikke præsenteres som den eneste løsning. Og at man faktisk viser, at de danske bistandskroner leverer resultater. Verdens Bedste Nyheder, der som nyhedsmedie fokuserer på de positive elementer i det globale udviklingsarbejde, er et godt eksempel på en indsats hvor man fokuserer på resultater frem for elendighed. For danskerne kender ikke til Verdensmålene eller resultaterne fra udviklingsarbejdet, men på grund af fundraising-kommunikation kender vi til elendighed. Derfor er det vigtigt

"I stedet for at præsentere lokale afrikanske bønder som passive, hjælpeløse mennesker, som vi taler på vegne af, skal vi give dem en stemme i offentligheden."

af vores godgørenhed. Et eksempel på et humoristisk forsøg på at vende fundraising-kommunikation om ses i "kampagnen" Radi-Aid, udarbejdet af Norwegian Students' and Academics' International Assistance Fund, der opfordrer afrikanere til at donere radiatorer til nordmænd, fordi de jo fryser. I stedet for at præsentere lokale afrikanske bønder som passive, hjælpeløse mennesker, som vi taler på vegne af, skal vi give dem en stemme i offentligheden. Eksempelvis kunne DANIDA udgive nyhedsbreve med

viden om Verdensmålene og Danmarks udviklingsindsats generelt spredes til den danske befolkning, så de også får en indsigt i de nuancerede og ambitiøse mål, verden er blevet enig om – samt de resultater, udviklingsarbejdet skaber under disse rammer. Og det er vigtigt, at vi gør en indsats i at give stemmer til de lokale folk, som arbejdet drejer sig om. Derfor er det positivt, at Udviklingsstrategien inkluderer kommunikation som et punkt, der skal prioriteres – for det er der brug for.

